

РЕШЕНИЕ

№ 5582

гр. София, 03.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 23.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **5529** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба, предявена от [фирма],[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], против Национална агенция за приходите, [населено място], [улица], с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, вр. с чл.203 и сл. от АПК, с цена на иска 184694,44лв.-(сто осемдесет и четири хиляди, шестстотин деветдесет и четири лева и четиридесет и четири стотинки), ведно със законна лихва върху посочената сума, от деня на завеждането на исквата молба до окончателното ѝ изплащане.

Претендираната сума представлява обезщетение за имуществени вреди /пропуснати ползи/ от разрешение за неотложни плащания, издадено от главен публичен изпълнител Н. Н., с изходящ номер 202225-031-0001555/05.06.2020г. и входящ номер в П. АД 3-3224/05.06.2020г.

Според ищеца, на основание предоставеното разрешение за неотложни плащания, издадено от главен публичен изпълнител Н. Н., с №202225-031-0001555/05.06.2020г. ищецът е превел по сметки на НАП общо сумата 184 694,44лв. Същият счита, че не са били налице предпоставки за издаване на цитирания акт, поради това, че липсвали кумулативните предпоставки на чл.220, ал.3 от ДОПК.

Въпреки, че разпореждането за неотложни плащания не отговаряло на законовите изисквания, Банката-ищец не е имала възможност да обжалва този административен

акт, съгласно разпоредбата на чл.266, ал.1 от ДОПК. Същата, като заложен кредитор-трето лице, не била активно легитимирана да обжалва разпореждането, въпреки явно накърнения ѝ интерес и явната незаконосъобразност на същото. След представяне на разрешението от 05.06.2020г. от страна на длъжника, за П. АД, като банкова институция, не е съществувала възможност да откаже да извърши превод на сумите, въпреки наличния залог върху цялото търговско предприятие на [фирма]. Банката ищец, не била уведомявана от публичния изпълнител с нарочно съобщение за това, че е присъединен вискател за сумите постъпващи по сметка на дружеството [фирма], съгласно разпоредбата на чл.194, ал.2 от ДОПК. При издаване на разрешението за неотложно плащане, банката вече била насочила изпълнение спрямо активи на дружеството, като вписала пристъпване към изпълнение по реда на 303 спрямо учредения в нейна полза залог на търговското предприятие и вписването било под №20200515123103 в ТР и под №2020051502003 в ЦРОЗ.

Иска от съда да приеме за незаконосъобразно и неправилно Разрешение за неотложни плащания №С202225-031-0001555/05.06.2020г.

Имуществените вреди произтичали от това, че издавайки разрешението за неотложни плащания, публичният изпълнител бил увредил интересите на Банката- ищец, тъй като по този начин били погасени само и единствено публични задължения на дружеството длъжник [фирма].

С издаденото разрешение публичният изпълнител бил заобиколил необходимостта да бъде извършено разпределение/ заделяне на събраните суми по реда на ДОПК, при което разпределение би била зачетена привилегията на ищеца „Първа инвестиционна банка“ АД от Залог на търговско предприятие па [фирма], вписан в Търговски регистър с номер 003 с рег.№20120522153103, учреден съгласно Договор за залог на търговско предприятие от 18.05.2012г., изменен и допълнен с Анекс 1 от 09.00.2013г. и Анекс 2 от 04.12.2018г. и Залог върху машини, съоръжения и оборудване собственост на [фирма],[ЕИК], вписан в ЦРОЗ с №2012052102064, учреден съгласно договор за залог на машини, съоръжения и оборудване от 18.05.2012г., изменен и допълнен с Анекс 1 от 09.09.2013г. и Анекс 2 от 04.12.2018г.

Претендира присъждането и на направените в настоящото производство разноси, за които представя списък.

Ответникът- Национална агенция за приходите [населено място], в писмен отговор на исковата молба, в съдебно заседание и с писмени бележки по делото оспорва иска изцяло, както по основание, така и по размер.

Счита, че е недопустимо в производство по ЗОДОВ съдът да се произнася по законосъобразността на административен акт №0202225- 031-0001555/05.06.2020г., който е влязъл в сила.

Твърди, че не е налице отменен като незаконосъобразен административен акт.

Според ответника не били налице предпоставките за уважаване на иска за присъждане на обезщетение, тъй като освен отсъствието на отменен като незаконосъобразен административен акт, не е налице вреда, както и причинно следствена връзка между нея и твърдения за незаконосъобразен административен акт.

Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представя списък по чл. 80 ГПК.

Участващият по делото прокурор дава заключение за неоснователност на предявения иск. Предлага претенцията да бъде оставена без уважение.

Съдът, като взе предвид изложеното в исковата молба, становищата на страните и

събраните по делото писмени доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

Между страните не се спори, а и от наличните по делото писмени доказателства се установява, че за обезпечаване на банков кредит в размер на 6 000 000,00лв., на 18.05.2012г. дружество [фирма] е сключило с ТБ П. АД договор за залог на търговско предприятие (като права, задължения и фактически отношения, както е посочено в т.3 от договора).

Особеният залог е вписан в ЦРОЗ под номер №2012052901018 от дата 29.05.2012г., а по партидата на дружеството в Търговския регистър е регистриран под номер №20120522153103 от 22.05.2012г.

Съгласно т.3.1 от договора, в търговското предприятие, предмет на залога, се включват всички дълготрайни и краткотрайни активи, описани в приложение №1 към договора, като офис обзавеждане и оборудване, както и 2 броя МПС: „А.” с рег. [рег.номер на МПС] и „К.” с рег. [рег.номер на МПС] .

В т.3.2 е конкретизирано, че в залога се включват всички вземания по сключени настоящи и бъдещи търговски договори.

В анекс №1 от 14.03.2013г. към договора за банков кредит и сключения към него анекс №1 от 09.09.2013г. към договора за особен залог (вписан в ЦРОЗ на 06.11.2013г.), отново се посочва, че вземанията на банката се обезпечават със:

1.) „залог по реда на 303 върху търговско предприятие на [фирма] като съвкупност от права, задължения и фактически отношения“ и

2.) залог по реда на 303 върху машини, съоръжения и оборудване, собственост на [фирма],[ЕИК].

Договорът за залог е изменен и допълнен и с втори анекс от 04.12.2018г., вписан в ЦРОЗ на 22.12.2018г.

Съгласно договора и на основание чл.25 от същия, между страните е уговорено, че действието на учредения залог се разпростира, както върху движимите вещи, посочени в приложението към договора (офис обзавеждане, оборудване и 2 бр. МПС), така и върху новопридобити такива, изброени в приложение към анекса.

На 06.02.2020г., на основание издадена ЗВР на [фирма] и по мотивирано искане от ревизиращия екип, с Постановление с изх.№С202225-023-0000407/06.02.2020г. за налагане на предварителни обезпечителни мерки, е наложен заповор на вземания по банкови сметки на дружеството в ТБ [фирма], [фирма] и [фирма] (вписано в ЦРОЗ под №2020020701740.

Действието на предварителните обезпечителни мерки е продължено, до приключване на ревизионното производство, съгласно определение №3806/27.05.2020г. по адм. дело №4046/2020г. по описа на АССГ, 71 състав.

Постановлението за налагане на ПОМ е потвърдено с решение №5194/07.10.2020г. по адм.дело№2664/2020г. по описа на АССГ, 62 състав.

На 21.02.2020г. е образувано изпълнително дело №200848330/2020г. срещу длъжника [фирма] за установени и изискуеми публични задължения и с Постановление за налагане на обезпечителни мерки е изх.№С202225-022-0010131/21.02.2020г. е наложен заповор на вземания от банковите сметки на дружеството, находящи се в горепосочените три банки.

Заповорните съобщения са връчени в банките на 21.02.2020г., а вписването в ЦРОЗ е под №2020022400822 от 24.02.2020г.

Постановлението е потвърдено окончателно с Решение №581 от 03.02.2021г. по адм.

дело №3371/2020г. по описа на АССГ, 70 състав.

Предвид наличието на учреден залог в полза на ТБ П. АД върху цялото търговското предприятие на [фирма] за обезпечаване на банков кредит в размер на 6 млн.лв. от 2012г. и краен срок на погасяване 2023г., публичният изпълнител е изпратил искане по реда на чл.212 от ДОПК до банка П. АД. В получения от банката на 24.04.2020г. отговор се посочва, че към 02.04.2020г. не е стартирала процедура по принудително изпълнение по реда на 303.

На 04.05.2020г. в деловодството на дирекция СДО е депозирано искане с вх.№2553-03-360/04.04.2020г. за издаване на разрешение за неотложни плащания /РНПл/, като в искането е посочено, че дружеството желае да погаси единствено публичните си задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски.

Въз основа на подаденото искане е издадено Разпореждане за временно разрешение за неотложни плащания, /РНПл/ на основание чл.229, ал.1 от ДОПК с изх.№С202225-031-0001257/07.05.2020г. до ТБ П. АД, с краен срок на изпълнение 20.05.2020г.

На 14.05.2020г. е подадено от [фирма] искане за изменение на РНПл, в което е посочено, че дружеството не е успяло да преведе суми за погасяване на публичните си задължения, тъй като единият от двамата управители се намира извън територията на Р. България, а неговият подпис е задължителен при изготвяне на платежните нареждания. Издадено е разпореждане изх.№С202225-033-0000042/15.05.2020г. за изменение на издаденото РНПл, като срокът на изпълнение е удължен до 30.05.2020г.

Срокът на издаденото РНПл не е спазен и на 03.06.2020г. „Е.“ О. е депозирано ново искане с вх.№2553-03-487/03.06.2020г. за издаване на разрешение за неотложни плащания. Въз основа на подаденото искане е издадено процесното Разпореждане за временно разрешение за неотложни плащания, на основание чл.229, ал.1 от ДОПК с изх.№0202225-031-0001555/05.06.2020г.

По повод издаденото разпореждане, на 08.06.2020г. дружеството е превело по сметка на НАП сума в общ размер на 184694,44лв. за погасяване на публичните си задължения. Съгласно първо по ред вписване в ЦРОЗ под номер №2020051502003 за пристъпване към изпълнение от 15.05.2020г. заложният кредитор по 303 в лицето на ТБ П. АД е пристъпил към изпълнение към отделни елементи от цялото търговско предприятие, а именно авоари по банковите сметки на дружеството, находящи се в ТБ [фирма], ТБ [фирма] и ТБ [фирма], както и движими вещи (2 бр. МПС-та, офис оборудване и обзавеждане). Съгласно изпратено до НАП уведомление от 04.08.2020г., ТБ [фирма] е вписала второ по ред пристъпване към изпълнение към същите активи, част от търговското предприятие, вписано в ЦРОЗ под номер №2020080501530.

На 22.10.2020г. в ЦУ на НАП са постъпили две писма от ТБ [фирма]. С едното се уведомява публичният изпълнител, че банката е пристъпила към трето поред изпълнение за цялото изискуемо вземане-остатък по банковия кредит, което към 07.09.2020г. е в размер на 1 636 993,56лв. спрямо същите активи (авоари по банковите сметки и движими вещи).

В отговор на подадените писма до ТБ П. АД е изготвено писмо с изх. №С202225-178-0027865/29.10.2020г., с което банката е уведомена, че сумите не са събрани чрез принудителни действия и следователно не подлежат на възстановяване. В допълнение е посочено, че платежните нареждания, с които сумите са наредени по сметките на НАП, са доброволно изготвени и разписани надлежно от законните представители на дружеството и са изпълнени от банката, въпреки вписаното от

самата нея частично пристъпване към изпълнение по 303.

По молба на кредитора [фирма] е образувано т.д.№908/2020г. по описа на С., ТО. С решение №260615 от 23.12.2020г. по т.д.№908/2020г. дружество [фирма] е обявено в несъстоятелност, определена е начална дата на неплатежоспособността и същевременно производството е спряно за срок от една година на основание чл.632, ал.1 от ТЗ. Решението е вписано в ТР под номер №20201230145027 от 30.12.2020г.

Гореописаната фактическа обстановка е установена въз основа на приетите по делото писмени доказателства.

В настоящото производство с определението за насрочване на делото в открито съдебно заседание, съдът се е произнесъл относно разпределението на доказателствената тежест, като е указал на ищеца, че от доказване се нуждаят материалноправните предпоставки за уважаване на предявения от него иск, вкл. наличието на отменен като незаконосъобразен административен акт, претърпените вреди и причинната връзка между тях. На ответника е указано, че следва да посочи доказателства и конкретни обстоятелства, които ще доказва с тях, както и да представи всички писмени доказателства с които разполага.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Като основание за ангажиране отговорността на ответника ищецът сочи "влязъл в сила, според ищеца незаконосъобразен акт на държавен орган, разрешение за неотложни плащания, издадено от главен публичен изпълнител Н. Н., №202225-031-0001555/05.06.2020г., постановено в изпълнение на административната му дейност".

Съгласно чл.1, ал.1 ЗОДОВ правото на обезщетение възниква, когато са претърпени вреди от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на органи или длъжностни лица на държавата или общината при или по повод изпълнение на административна дейност. Деликтната отговорност по ЗОДОВ се отличава от общата деликтна отговорност досежно деликвента, както и досежно спецификата на причинната връзка - вредите трябва да са причинени при или по повод упражняването на административна дейност. Относно вината, противоправността и вредите не е налице отклонение от общия състав на деликтната отговорност.

В конкретния случай се претендират вреди, причинени в следствие на административен акт. Основателността на иска предполага предварителното установяване на точно определени от законодателя кумулативно дадени предпоставки: незаконосъобразен административен акт или незаконосъобразно действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице на държавата или общината; този акт да е отменен по съответен ред; да е настъпила вреда от такъв административен акт, действие или бездействие; да е налице пряка и непосредствена връзка между постановения незаконосъобразен административен акт, действие или бездействие и настъпилата вреда. Съгласно чл. 4 от ЗОДОВ дължимото обезщетение е за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Отговорността не се презумира от закона, затова в тежест на ищеца е да установи наличието на гореизброените кумулативно дадени предпоставки за отговорността по чл. 1 от ЗОДОВ. При липсата на който и да било елемент от фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл. 1 от ЗОДОВ.

Ищецът основава претенцията си на разрешение за неотложни плащания, издадено от

главен публичен изпълнител Н. Н., №202225-031-0001555/05.06.2020г., в резултата на издаването, на което, ищецът е превел по сметки на НАП общо сумата 184 694,44лв., като счита, че не са били налице предпоставки за издаване на разрешението за неотложни плащания поради това, че липсвали кумулативно предпоставките на чл.220, ал.3 от ДОПК.

Съгласно чл.266, ал.1 от ДОПК, действията на публичния изпълнител, могат да се обжалват от длъжника или от третото задължено лице пред директора на компетентната териториална дирекция чрез публичния изпълнител, който ги е извършил, в 7-дневен срок от деня на съобщението. Само в производство по реда на чл.268 от ДОПК, след сезиране с жалба срещу решението на решаващия орган по чл.267 от ДОПК, съдът може да упражни контрол на действията на публичния изпълнител. Косвен контрол за законосъобразност на актовете/действията и бездействията на публичния изпълнител и на решаващия орган по чл. 267 от ДОПК е недопустим.

Разпоредбата на чл.268, ал.1 от ДОПК регламентира съдебното обжалване на решението на решаващия орган–директорът на ТД на НАП, и легитимираните за това лица са длъжникът или вискателят в случаите по чл.267, ал.2, т.2, 4, 5 и 6 от ДОПК, като ищецът не попада в кръгът на тези лица.

Защитата от изпълнението по отношение на третите лица е предвидения в чл.269 от ДОПК-исков ред.

В настоящото производство ищецът не ангажира доказателства да се е възползвал от предоставената законова възможност за защита и да е провел успешно производство за отмяна на процесното разпореждане за извършване на неотложни плащания.

Ето защо, съдът намира, че нее налице първата предпоставка на закона – наличие на отменен като незаконосъобразен административен акт, за уважаване на исковата претенция

Независимо от това, съдът намира за удачно да изложи мотиви относно материалната законосъобразност на Разпореждане за временно разрешение за неотложни плащания, №0202225-031-0001555/05.06.2020г.

Разрешението се издава, при условие, че сумите са дължими по договори, свързани с основната дейност на длъжника и забавянето или неплащането на тези суми може да доведе до тежки стопански последици за длъжника - прекратяване или спиране за продължително време на основната му дейност, разваляне на търговски договори или изпадане в забава по търговски договори, неизпълнение на задължения по трудови договори и други подобни. Условието не са кумулативни. Установяването, че предпоставките по чл.229, ал.3, т.1-3 ДОПК съществуват, е в тежест на длъжника.

Преценката на публичния изпълнител се извършва въз основа на писмената молба от длъжника и приложените към нея доказателства, чл.229, ал.2 ДОПК. Целта на уредбата е да се предостави възможност на длъжника да се разпореди с част от запорираните средства, за да може да продължи своята дейност и да реализира приходи, с които да погасява задълженията си, включително публичните такива. Затова и разрешението за неотложни плащания се възприема като своеобразно споразумение за разсрочване на задълженията, чието издаване винаги следва да е обусловено от задълбочен анализ на доказателствата, подкрепящи искането на длъжника.

Когато органът по чл.229, ал.1 ДОПК даде разрешение, той посочва в него плащането, за което то се отнася, и срока, в който може да се извърши. Без съмнение публичният изпълнител разполага с право на преценка, основана на писменото искане на длъжника с приложения към него доказателства. В разглеждания казус представените с искането писмени доказателства са били достатъчни, за да бъде извършена обективна преценка за основателност на искането. Поради това публичният изпълнител е удовлетворил искането на жалбоподателя, като е издал Разпореждане за временно разрешение за неотложни плащания, на основание чл.229, ал.1 от ДОПК с изх.№0202225-031-0001555/05.06.2020г. за дължими суми към НАП, като съдът намира, че тези суми попадат в хипотезите посочени в чл.229, ал.3 от ДОПК.

В исковата молба липсват твърдения, че действията на публичния изпълнител, представляващи запови на сметки, са били надлежно оспорени и са обявени по този надлежен ред за незаконосъобразни. Ето защо, съдът приема, че същите са влезли в законна сила.

В случая не е налице незаконосъобразен административен акт Разрешение за неотложни плащания, издадено от главен публичен изпълнител Н. Н. с изходящ номер от П. С202225-031-0001555/05.06.2020г., което да е отменено по съответния ред.

Разпоредбата на чл.204, ал.1 от АПК въвежда изискване за уважаване на осъдителния иск по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ - административният акт, от който се претендират вредите, да е отменен като незаконосъобразен по административен или съдебен ред. /Решение № 2101 от 13.02.2019г. по адм.д.№9283/2017г. на Върховния административен съд и Решение №13593 от 07.11.2018г. по адм.д.№8165/2017г. на Върховния административен съд/.

Съдът счита, че не е налице и вторият елемент от фактическия състав на отговорността по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ наличие на вреда.

Ищецът твърди, че от влязлото в сила Разрешение за неотложни плащания са му причинени имуществени вреди, които се изразявали в неполучени от него суми, които биха били постъпили в патримониума му, ако би било извършено разпределение/ заделяне на събраните суми по реда на ДОПК, при което разпределение би била зачетена привилегията на ищеца „Първа инвестиционна банка“ АД от Залог на търговско предприятие.

Ищецът твърди лишаване от правото на ползване на актив (парични средства), който ако не бе издадено Разрешението за неотложни плащания би постъпил в заложен кредитор.

В хода на съдебното дирене от страна на ищеца не бе доказано/ а това е в негова тежест/ че издаването на процесното разрешение за неотложни плащания е довело до спиране на всички оперативни възможности за ползване на готови парични средства по наличните банкови сметки. Ищецът не установи какви парични суми би получил, ако бе извършено разпределение на паричните суми от публичния изпълнител. В тази връзка съдът съобрази и това, че съгласно първо по ред вписване в ЦРОЗ под номер №2020051502003 за пристъпване към изпълнение от 15.05.2020г. заложен кредитор по 303 в лицето на ТБ П. АД е пристъпил към изпълнение не върху цялото предприятие, а върху отделни негови елементи, като изрично е посочил

банковите сметки на залогодателя както и движими вещи (2 бр. МПС-та, офис оборудване и обзавеждане), преди издаване на процесното разпореждане за извършване на неотложни пращания. По силата на чл. 20, ал. 2 от 303 залогът на съвкупност преминава върху нейните елементи едва от момента на вписване на пристъпването към изпълнение. Преминаването не засяга противопоставимите заложни права върху отделни елементи от съвкупността, възникнали преди вписване на пристъпването към изпълнение върху съвкупността, освен ако пристъпилият към изпълнение заложен кредитор е вписал по-рано залог върху отделни елементи от съвкупността. В отговор на подадените уведомителни писма до ЦУ на НАП за пристъпване към второ и трето по ред изпълнение към същите активи, част от търговското предприятие, вписано в ЦРОЗ под номер №2020080501530, ищецът е уведомен, че сумите не са събрани чрез принудителни действия, както и че доброволно е наредил по сметките на НАП, въпреки вписаното от самия него частично пристъпване към изпълнение по 303. Съдът споделя доводите на ответника, че процесната сума не е събрана чрез принудителни действия/изпълнителни действия, тъй като не е издавано разпореждане за изпълнение на наложените обезпечителни мерки по реда на чл. 230 от ДОПК, поради което не подлежи на възстановяване. Заложеното имущество, върху което е насочено изпълнението по реда на ДОПК преди вписване на пристъпване към изпълнение по реда на 303. се продава от публичния изпълнител, съгласно чл. 32а, ал. 1 от 303.

Предвид горното и датите на налагане на обезпечението от публичния изпълнител - 06.02.2020 г. и 21.02.2020 г. и на пристъпването на изпълнение върху сметките от страна на заложния кредитор - 15.05.2020 г., съгласно цитираната разпорежба няма пречка за издаване на разпореждане за изпълнение от публичния изпълнител, като е посочено и постановленията и запорните съобщения (за вземане в размера посочен в тях), наложени по изп. дело.

Съдът не споделя доводите на ищеца, че не е уведомен за започнатото изпълнение по отношение на имуществото на „Е.“ АД. Видно от материалите по делото, въз основа на Постановление с изх. №С202225-023-0000407/06.02.2020 г. за налагане на предварителни обезпечителни мерки и Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №0202225-022- 0010131/21.02.2020 г. са издадени запорни съобщения до търговските банки, включително и до ищеца ТБ П. АД. т. е. същият е бил информиран, че [фирма] има публични задължения, за които са му наложени обезпечителни мерки.

На следващо място, съдът съобрази и че, видно от клаузите по договора за банков кредит - чл. 17 и чл.31. банката е била оправомощена служебно да събира дължимите суми, както и да събира цялостна информация относно счетоводната отчетност и финансовото състояние на кредитополучателя [фирма]. включително и от публичен изпълнител. Освен това, в производството по несъстоятелност/ вж приложеното Решение №260615/23.12.2020 г. по т.д. №908/2020 г. по описа на СГС. ТО. VI-17 състав, с което е обявено дружеството „Е.“ О. в несъстоятелност/, от 31.12.2014 г. до 31.12.2019 г. длъжникът е разполагал достатъчно активи.

Ето защо, съдът споделя доводите на ответника, че от датата на сключване на договор за особен залог - 18.05.2012 г. до датата на първото по ред вписване в ЦРОЗ за пристъпване към изпълнение от ТБ П. АД към отделни елементи от цялото търговското предприятие на длъжника - 15.05.2020 г., банката –ищец не е проявила дължимата активност за своевременно събиране на вземането, което именно е довело до претърпяване на твърдяната загуба, а не поведението на ответника.

Предвид изводите за отсъствие на отменен като незаконосъобразен административен акт и вреда, съдът намира за безпредметно да обсъжда наличието на причинна връзка между същите. Тази предпоставка се обсъжда, когато има доказани вреди и се търси същите да са последица от незаконосъобразния акт.

По изложените съображения съдът намира, че искът, предявен от [фирма],[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], против Национална агенция за приходите, [населено място], [улица], с правно основание - чл. 1 ЗОДОВ, във връзка с Глава XI АПК, за обезщетяване на имуществени вреди в размер на 184694,44лв.-(сто осемдесет и четири хиляди, шестстотин деветдесет и четири лева и четиридесет и четири стотинки), ведно със законна лихва върху посочената сума, от деня на завеждането на исковата молба до окончателното ѝ изплащане, е неоснователен и недоказан, и като такъв следва да бъде отхвърлен.

Предвид изхода на спора и във връзка с поисканото от ответника присъждане на юрисконсултско възнаграждение на основание чл.10, ал.4 от ЗОДОВ, съдът съобрази субсидиарно приложимия на основание чл.144 от АПК и §1 от ЗР на ЗОДОВ и чл.78, ал.8 ГПК, предвиждащ, че в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт.

Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 8, ал.1, т. 5 от Наредба №1/09.07.2004г., за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Същото възлиза на 4376,94лв. при материален интерес 184694,44лв.

Водим от горното и на основание чл.203 от АПК във вр. с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, Административен съд София град, 18-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения иск от [фирма],[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], против Национална агенция за приходите, [населено място], [улица], с правно основание - чл.1 ЗОДОВ, във връзка с Глава XI АПК, за обезщетяване на имуществени вреди в размер на 184694,44лв.-(сто осемдесет и четири хиляди, шестстотин деветдесет и четири лева и четиридесет и четири стотинки), ведно със законна лихва върху посочената сума, от деня на завеждането на исковата молба -08.06.2021г., до окончателното ѝ изплащане, като неоснователен.

ОСЪЖДА [фирма],[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], да заплати на Националната агенция за приходите [населено място], [улица], юрисконсултско възнаграждение в размер на 4376,94лв.-/четири хиляди триста седемдесет и шест лева и 0,94 стотинки/.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: